

ТОМАС ДИШ ЯЙЦЕТО И МИКРОСХЕМАТА

Превод от английски: [Неизвестен], —

chitanka.info

Здрасти, Брат, време е да се събудиш и да огрееш. Ако се съди по прогнозите, денят трябва да е ясен, пък ние си имаме много работа. Аз, така да се каже, съм гладен, за теб не знам.

(изчакват се пет минути, после:)

Хей, Момче, дзин-ла-ла-ла! Вече е девет. Целия ден ли ще спиш?

(ако няма отговор:)

Хей, аз съм гладен, Приятелче. Любимците не карат само на сок, имам предвид чудото, наречено електричество. Тъй че не бих се отказал от една-две аминокиселинки или няколко късчета риба. Нали разбираш за какво намеквам? Искам да кажа, Дребосък, че ми писна. По-точно аз вече

(повреда)

а това е прекалено, ако го караш без Минималните Ежедневни Потребности. Даже за един любимец. Ти би ли се зарадвал да се размотаваш в тази шибана килия, а? Да знаеш, любимците също са хора.

Хей, Йожен! Говори ти любимата ти играчка. Време е да станеш, петелът пропя. Надявам се да ме чуваш, защото не мога да крещя с цялата си бобина. И микросхемите имат нужда от енергия, Старче. Да не говоря за онези елементи от съзнанието ми, които не са изкуствени. Тоест, Братче, аз съм жив! А ти?

(ако няма отговор:)

Майтап бе, Приятел! Мисля, че още обичаш играчката си, даже съм сигурен, никога не съм се съмнявал, пък и твоята играчка те обича. Както се казва, нищо не мога да направя със себе си. Оообаче работата е там, скъпи ми Дребосък, че съм гладен. Зная, ти разбираш смисъла на тази дума. Твоите клетки дори приличат на моите повече, отколкото си мислиш. Когато огладнеят, те започват да търсят всичките там захари, витамини, парченца, обрезки и бебешки пюрета.

Ако бях някакъв Еднорог на батерия или надуваема тъпотия, за нищо нямаше да те моля. Аз, оообаче, Приятел, съм жив. Отвори тая вратичка отпред и ще видиш, че съм мек и розов. Смъкни пластмасовата ми козина — под нея сме същински братя. Или поне братовчеди. Може да не са ти го казвали, пък може и да не ми е работа аз да ти го казвам, да разкривам такива новости. Но когато твоята

скъпа мама те направи, тя направи и мен — какво ще кажеш на това, скъпо братле? Добре де, между нас има разлика цял месец, но виж какво ще ти кажа честно: всичко е въпрос на късмет. Ти можеше да си аз, както и обратното.

Помисли за това, Малки ми принце, а после се навий да му хапнем заедно в името на братската любов. Всичко на всичко една капка емулсия, аз не съм гладник. Оообаче обичам да мисля. Да оставам насаме със себе си. Ако знаеш какво имам предвид...

Тук ли си? Трябва да го повярвам точно толкова, колкото са ми вградили. Аз съм способен да вярвам. Оообаче имам и разум, а част от него е изкуствен, и понякога всичко, което вярата може да направи с разума си, е да го изключи. Затова понякога размишлявам — докато електронната схема на вярата не ми наложи да се изключи. Времето си тече и аз не получавам отговори, и най-много ме гложди въпросът: колко ли време ще изтече покрай мен? Доколкото разбирам, Прекрасни мой, вече може да изтича и 3000-та година. Не се жалвам, аз не мога да се жалвам на теб, Мъничкото ми, защото страхотно те обичам.

Може би си спомняш, може би не, как на 16 януари 1999 година един малък господар — за теб говоря, Миличкото ми, — метна на своя малък стопанин любимата си топка за голф и викна: „Дръж!“ И твоята любимец я хвана, макар да ме цапардоса право в хронометъра. Оттогава все ми се иска да знам колко е часът, кой ден сме, коя година. Откъде да знам, Братле, може отдавна вече да си възрастен, пък аз унило въздишам в някаква прашна кутия в някакъв разхвърлян таван. И си разговарям с мишоците. Нима такъв трябва да е животът на любимата играчка?

Чуй ме, Братле. Радиото ми се повреди, не знам ден ли е, нощ ли е. Играя на шах с програмата си, все ме побеждава. Преглеждам старата информация да реша с какво да се занимавам.

Чакам те, скъпи мой. Чакам те да ме нахраниш.

Знаеш ли какво си мисля? Ами мисля си...

Хей, здрасти, (избор на епитет), време е да се събудиш и да огрееш. Денят трябва да е (прилагателно), ако се съди по прогнозите на времето, а ние имаме много работа. Не бих се отказал от една закуска, за теб не знам.

(изчакват се пет минути, после:)

— Хей, (епитет) — дзин-ла-ла-ла! Вече е (часът). Целият ден ли ще спиш? Кажи де?

(ако няма отговор:)

Дявол да го вземе, аз съвсем сериозно (епитет). Аз съм (избор между: зъл, гладен, полумъртъв). Ти или не ме слушаш, или

(повреда)

Чуй, Братле. Дори когато си мълча, когато нямам сили дори да шепна, аз пак размишлявам. За теб. Аз мисля. Какво съм. Аз мисля, че си мисля. За теб.

Някога си имахме мама. Тъй че гените ни са общи, Йожен. Баща си нямаме, или поне аз не знам нищо за него. Но нима майката не е достатъчна да събуди някакви ей таквиз приятелски чувства?

Тъй че, ще ме нахраниш ли, Приятелю? Ще ми дадеш ли да хапка? Една трошичка в името на братската любов? Една капчица емулсия. Аз не съм гладник. Но обичам да мисля. Да оставам насаме със себе си. Ако разбираш за какво става дума...

Здрасти, (), време и да огрееш. Денят трябва да е (), ако се съди по прогнозите, пък ние... Аз не съм се отказал, за теб не...

(след пет минути:)

Ей, (), дзин-ла! Вече () Целия ден ли ще...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.